

Petran se je ozrl in ni videl nikogar več. Pred njim je ležalo belo okostje, reka je šumela, mesec je sijal vsečez. Prstan mu je padel iz rok, planil je v čoln. Veslal je kot blazen. Ko je dosegel nasprotni breg, je bežal med stene in med ljudi, mimo cerkve in poslopja z zlaganim napisom; zdelo pa se mu je, da beži za njim Doroteja, ki je izgubila pajčolan in oblike telesa ter je gol okostnjak.

Petranu je curljal pot po vsem telesu, ko je planil v svojo sobo in zaklenil za seboj vrata. Zdelo se mu je, da je nekdo udaril nanje. Potem je bilo vse tiho. Luč je gorela.

Na mizi je ležala revija, odprta na strani z neizrezanim posnetkom moderne slike, Čistosti slikarja Vaška, idealizirane in zlagane Doroteje, ki trohni ob reki...

LOKA.

TINE DEBELJAK.

Loka: bela hiša, kmečki grunt,
po stenah nageljni, v oknih dekleta,
na večer fantje: Na vas... na vas...
pojo pred kapelico.

Prizidana je na klanec pred grad.
Pod gradom v delavnik razhójena cesta...
In voda: v mlinih melje,
pada na kolesa žag,
stroje v blaznih vrtincih vrti,
da v težke misli kot v kokone sviloprejk
se prede, zapreda revno srce...
v fužini s kladivom kuje se takt:
»Je dan, je dan... Kaj nam mar:
nagelj in pesem in grad, sveti grad«...

O sveti grad — samostan:
strma je pot navzgor,
ne vidimo v sveti dvor —
le rože slutimo,
molitve žena, ki Boga gledajo...
vijugasta pot kot življenje:
kot starec morda že priromaš do vrat,
da pozvoniš...

Loka: bel grunt na strmini,
čez dan v delu,
na večer v pesmi,
v noči sveti se grad v mesečini,
v njem Bog —
naš Gospodar...

OBRAZI.

CIRIL JEGLIČ.

1. LJUBITELJICA FANIKA.

Boter Feliks imajo radi žgance in pravijo, da so ljubitelj. Tudi gospa Možunova je ljubiteljica ter stršansko ljubi turške znamke, kanarčke in morske prešičke. Eh, vsak človek je ljubitelj: eden ljubi žgance in ljubljansko zelje, drugi sardine in zajčje pastete, tretji parfum in visoke podpetnike in tako naprej lepo po vrsti, kakor je božjemu usmiljenju všeč. Fanika je pa ljubiteljica vrtnarstva.

Že o postu je Fanika nasejala solato »Čudež ljubljanski« ter postavila zabojček s posevkom nad ognjišče. »Za Lojzeta, ki ima rad solato!« je molila iz sreca. In še fajgeljček je postavila na toplo, da bi čimprej zadišalo po ljubezni. Ter se je Bog usmilil pa je ondan prišel Lojze na obisk.

»Zate!« mu je Fanika pokazala solato. »Kako zelení, — ali ni že srčkana in krasna?«

»Jaz ne maram solate!« se je odrezal Lojze.

»Oh! — Glej, Lojze, pa poglej tale popek: iz njega požene cvet, veš, takšen cvet, ki mu pravijo —«

»Kokodajs!« se je zarežal Lojze.

»Lojze,« je vzdrtela Fanika, »kaj, ali ne maraš več ne nageljnov, ne rožmarina?«

»To je za punčare!« je povedal fant.

»Kakšen ljubitelj je pa zdaj ta Lojze?« se je utrgalo v sreču nesrečne deklice. In je fanta povabila še na malico.

Pa je oné onegavi slavnostno torto hrustal, a Fanika mu je zabrenkala na mandolino in zapela:

»Venček na glavi se
bliska iz kitice...«

»Ne bodi no prismojena!« se je naenkrat vzmahnil Lojze. »Saj menda nismo zaljubljeni!«

Ko puh zle prikazni je butnilo v obraz drhteče deklice in strahotno ko udarec v dušo je jeknilo iz ubitega glasu mandoline, ki je krehnila na tla.